

Hans Blankert

(1940 in Medan, Indonesië, voormalig Nederlands-Indië). Na zijn diploma Gymnasium B studeerde hij aan de Erasmus Universiteit (voorheen Nederlandse Economische Hogeschool) te Rotterdam. Hij studeerde af als bedrijfseconoom. Zijn dienstplicht vervulde hij als reserve-officier bij de Koninklijke Marine.

In 1964 trad Blankert in dienst van de Verenigde Dura Bedrijven in Rotterdam, waar hij in 1975 benoemd werd tot lid van de raad van bestuur. Van 1980 tot 1984 was hij directeur van het Rotterdamse Gemeentelijk Energiebedrijf. In 1984 werd Blankert benoemd tot directeur van Wilma Nederland, waar twee jaar later zijn benoeming volgde tot directeur Wilma Services, belast met specifieke grote projecten in binnen- en buitenland. In mei 1986 werd Blankert benoemd tot voorzitter-directeur van de Vereniging FME, de werkgeversorganisatie voor de metaalkro. Van 1988 tot 1991 was hij voorzitter van het Bureau Milieu en Ruimtelijke Ordening (BMRO) van VNO en NCW. Van 1990 tot 1996 was hij voorzitter van het Nederlandse Normalisatie-instituut (NNI).

Vanaf september 1992 was Blankert voorzitter van het Nederlands Christelijk Werkgeversverbond (NCW). Na de fusie met VNO werd hij in juni 1996 benoemd tot voorzitter van de Vereniging VNO-NCW, als opvolger van de eerste voorzitter Alexander Rinnooy Kan. In 1999 legde hij het voorzitterschap van VNO-NCW neer. Hij werd bij die gelegenheid benoemd tot Commandeur in de Orde van de Nederlandse Leeuw. Hij verruilde het voorzitterschap van VNO-NCW per begin november 1999 voor dat van de sportkoepel NOC*NSF tot 2003.